Skandinaviens Stjerne.

Organ for de sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

5. Aarg. Nr. 2. *Den 15. October 1855.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Tale

holdt under aaben Himmel paa Tempel-Pladsen af Orson Pratt Søndags Formiddag den 18de Februar 1855 om den **Helligaand** *og* **Guddommen.**

(Fortsat fra Pag. 15).

Han har mange Aars Erfaring og saa har han Bundsforvandte; thi de har været sysselsatte i en aandelig Krig i mange Tidsaldre, idet de har forsøgt at bringe Menneske-Aander i Fangenskab, at lede dem til Underkastelse under hans Magt; og der udfordres en stor Kraft til at virke med Fremgang imod hans talrige Hær; følgelig læser vi, at i den sidste store Strid, som skal fægtes med denne Modstander, vil alle Himmelens Kræfter blive bragte i Anvendelse imod ham; de vil alle blive forenede i et stort Korps under Anførsel af vor Fader Adam, den øverste Fyrste, Erke-Engelen, som blev beskikket i Begyndelsen til at overvinde Djævelen med Bistand af sine Børn. Han vil ordne alle Himmelens Hærskarer og vil være istand til at faae Overhaand over ham; og da vil de Hellige befries fra hans Magt fra den Tid af, evindelig.

I seer altsaa Beskaffenheden af de Tanker og Begreber, som Frelseren havde i sit Sind, naar han befalede sit Folk at være eet. Vi har til at lære Enighed her, saa at, naar Tiden kommer at Befalingen skal gaae ud fra Erke-Engelen, eller Over-Engelen, hans Børn maa være rede og alle under hans Befaling virkelig beredte til at gaae hen og udføre det Værk, som er givet dem at gjøre. Hvorledes, eller paa hvilken Maade denne Strid vil vorde fægtet, er det ikke nødvendigt at forklare i denne Tale; vi kjender i Sandhed ikke alle Biomstændigheder, thi de er endnu ikke aabenbarede, men vi kan dømme sammenligningsviis.

Vi seer hvorledes Djævelen arbeider med os i dette Liv; thi han veed nu at vor Styrke er brudt; Nogle er i fjerne Settlementer og Nogle her og Andre adspredte omkring iblandt Nationerne; og han er hele Tiden virksom og lægger Planer i den Hensigt at skade og bedrøve den levende Guds Hellige; og han

vil ikke forandre sin slette Fremgangsmaade, men vil forsøge at lokke saa mange som muligt i Fælden ved sine Kunstgreb, og føre dem bort fra Livets Sti. Dette er Maaden, hvorpaa han strider imod Guds Sag.

Enten der vil vorde anvendt nogen physisk Magt af celestiale Væsener, naar de skal stride imod andre Væsener, er ikke aabenbaret; men det er tilstrækkeligt at sige, at der vil vorde udøvet en aandelig Styrke og Kraft, og en Anstængelse gjort til at overvinde Mænds og Qvinders Hjerter og bringe dem til Underkastelse og Fangenskab; og naar Sjælen er bragt til Underkastelse, vil der vorde en aandelig Elendighed, og dette er een af de største Aarsager til Elendighed.

Det er ikke det jordiske Legeme, som lider i et saadant Tilfælde, som vi har omtalt; men som jeg har for mange Aar siden ofte sagt Folket, at Legemet har ikke Liv i sig selv; det er Aanden, som har Liv og Følelse, og som er istand til at fornemme Sorg og Glæde og alle de Afvexlinger af Følelser, som vi er udsatte for i denne timelige Tilværelse; naar vi overvindes, er Aanden i Trældom, underkastet dens Magt, som har underkuet og overvundet den, og saaledes vil det være med dem, som Satan tilsidst overvinder, de vil vorde hans Fanger, thi han vil faae Seier over dem; og saaledes er de aandelig underkuede.

Om de overvindes i deres Legemer, medens de er her, om deres Sjæle bindes i Fangenskab af deres store Fjende, om de gjør dem selv underdanige under ham, saa vil det frembringe Nød, Pine og Elendighed for enhver saadan Sjæl. Dette er sammenlignet med en bogstavelig Pine for Legemet i Ild og Svovl, hvorom der er bleven talt saa meget af den religiøse Verden.

Jeg veed ikke andet, end at der jo vil vorde et bogstaveligt Helvede af denne Beskrivelse; saavidt jeg veed kan Herren have Verdener beredte med tilstrækkelig Ild og Svovl i dem; men efter min Mening vil den største Pinsel, som de Ugudelige vil have, være Aandens Qval og Bebreidelse, idet den er bleven underlagt det Væsen, som bestandig søger at overvinde og fange Menneskene i sine Snarer.

Det er altsaa nødvendigt, at vi skulde være eet og derfor siger Herren til os i Begyndelsen af Kirkens Opkomst: „Om I ikke er eet, er I ikke mine!“ Hvorfor ikke hans? Hvorfor vil han ikke antage os? Fordi uden Enighed, uden Forening af Alles Evner og Kræfter, kan vi ikke glæde os i hverandre, som Herren havde til Hensigt at vi skulde; i Korthed, dersom vi udelukke Enighedens Princip og Aand, kan vi aldrig fuldkomme noget stort Værk, liig det, som er givet os at udføre.

Herrens Hensigt var derfor at faae dette Folk forenet til eet, for at vise os Beskaffenheden af hans Love og Nødvendigheden af at blive forenede, saa at vi kan nyde de Gamles Selskab og være eet med dem.

Vi er ogsaa befalede til at skye al Uenighed og Strid, og alle hine fjendtlige Følelser, som vilde skabe et Helvede for os, og for dem, med hvem vi er forbundne i vore Familier.

Herren har ingen sikker Grundvold at arbeide paa, med min-

dre vi er forenede; og følgelig har han, for at forebygge Uenighed og Tvedragt, som er Følgerne, naar Enhver gaaer sin egen Vei, advaret os paa Forhaand, og sagt, at med mindre vi er eet, er vi ikke hans.

Men lad os i nogle faa Minutter undersøge denne Text. Skriften siger paa et Sted, at Faderen, Sønnen og den Hellig Aand er eet. Hvad skal vi forstaae ved dette Udtryk? Skal vi forstaae det saaledes, at Faderens og Sønnens Personer er indlemmede i eet? Nei, det har ikke nogen saadan Mening. Er de da eet i Substants, som Methodisternes og mange Andres Troesformler erklærer? Nei, ifølge den sande Kjendsgjerning, at to Partikler af Materie kan aldrig være eet; eller med andre Ord, hvor een er, er den anden ikke og kan ikke være til samme Tid.

Der kan samtidig findes i Tilværelsen adskilte Substantser, som besidder de samme Beskaffenheder, Fuldkommenheder og Egenskaber, hvis Smaadele, hvoraf de bestaaer, kan være af samme Slags og besidde det samme Forraad af Viisdom, Kraft og Kundskab, men dog er de adskilte Substantser, som indtager særskilte Dele af Rummet; paa samme Maade er det med Faderens og Sønnens Personer. Om vi for Exempel undersøger Bestanddelene af reent Vand i Utah og i Danmark, saa vil vi finde dem at være de samme, ikke i Substants, men i Egenskab.

En Partikel af Suurstof eller af Vandstof i Europa er nøiagtig af den samme Beskaffenhed i Amerika eller hvorsomhelst. Det er netop saaledes med Faderen, Sønnen og den Hellig Aand. De er eet i de Egenskaber og Principer, som findes i deres Substantser, idet Bestanddelene er de samme i Art og Beskaffenhed. Men jeg vil ikke sige, at den Hellig Aand er en Personlighed saaledes som Faderen og Sønnen. Naar jeg taler om den Hellig Aand, taler jeg om den som værende en Substants, der er nøiagtig den samme i dens Egenskaber som Faderens og Sønnens; jeg taler om den som en Substants, der er udspredt i hele Rummet, saaledes som Suurstof er i reent Vand eller i Luft, og som den, der er bekjendt med enhver Dags Tildragelser. Og hvorsomhelst denne Hellig Aand er, besidder den de samme Egenskaber og de samme Slags Beskaffenheder som Faderens og Sønnens Personer er i Besiddelse af; følgelig maa Eenheden, som her er talt om, anvendes paa Egenskaberne og ikke paa Personerne selv.

Denne Gjenstand har været en stor Hemmelighed for Menneskene i den religiøse Verden; de kunde ikke fatte den og har følgelig gjettet paa mange Ting desangaaende, uden at have den Almægtiges Inspiration til at veilede dem; og derfor har Een faaet een Forestilling, og en Anden har gjettet paa sin Viis og faaet en anden Idee, aldeles forskjellig fra sin Næstes. Og paa denne Maade har Menneskene faaet isammen Troesformer og Systemer, forskjellige fra hverandre og stik imod den virkelige Sandhed; og om disse falske Troesbekjendelser har de stridt og fægtet i mange Aarhundreder.

Jeg for min Deel seer ingen

Hemmelighed deri; Gjenstanden er tydelig og fattelig for den, som nyder den Hellig Aands Gave.

For at udtrykke min Mening meer fuldstændig angaaende denne Gjenstand, vil jeg tage som Exempel en Fader og Søn og en tredie Person, som lever hos dem og arbeider paa Gaarden og udfører andre saadanne Pligter, som kan udfordres; lad disse Personer have de samme Egenskaber, antag at den ene veed ligesaa meget som den anden og at de alle handle i Enighed og Samklang; det kunde da siges om disse tre Personer, at de var eet; og Ingen vilde, paa Grund af dette Udtryk, antage dem at være een og selvsamme Person, men Enhver vilde troe og forstaae, at de var eet i deres Kundskab, eet i deres Anskuelser og eet i deres Egenskaber. Jeg forstaaer det samme med Hensyn til Faderen, Sønnen og den Hellig Aand.

Jeg vil sige Eder hvad jeg troer med Hensyn til at den Hellig Aand er en Person; men jeg kjender ingen Aabenbaring, som fremsætter at det er Tilfældet; saa vi er overladte til at danne vore egne Slutninger angaaende Gjenstanden, og deraf kommer det, at Nogle have sluttet at de havde Ret og at Andre havde Uret. Det er virkeligen en Tvivlssag hos Mange, og jeg troer en Uvished hos Alle, enten der er en personlig Hellig Aand, eller ikke.

Jeg er tilbøielig til at tænke fra nogle Ting i Aabenbaringerne at der gives saadant et Væsen som en personlig Hellig Aand, men det er ikke fremsat som en afgjort Kjendsgjerning og Herren har aldrig givet mig nogen Aabenbaring derom, og følgelig kan jeg ikke fuldstændig bestemme mit Sind til nogen af Siderne.

Jeg veed, at der er Antydninger, at saadant er Tilfældet; for Exempel hvor det personlige Pronomen er brugt om Aanden, som „*han* skal veilede og føre Eder ind i al Sandhed;“ „*han* skal ikke tale af *sig selv*, men hvadsomhelst *han* hører, skal *han* tale;“ „og *han* skal tage af Faderens Ting og vise Eder dem.“

Af disse og mange andre Skriftsteder af samme Slags og Hentydning, kan vi drage den Slutning, at den Hellig Aand er virkeligen en Person. Saa er der igjen andre Aabenbaringer, hvor Stedordet *den* er anvendt, som for Exempel: „Aanden selv træder frem for os med uudsigelige Sukke.“ Og mange andre Aabenbaringer bibringer den Forestilling, at Aanden er en udbredt Substants. Saaledes er det i Mormons Bog; vi finder mange af hine Udtryk, og følgelig er vi overladte til vore egne Formodninger, om der er en personlig Hellig Aand. Men een Ting er vist, enten der er en personlig Hellig Aand eller ikke, saa er der en uudtømmelig Mængde af hiin Aand, som ikke er en Person. Dette er aabenbaret; dette er en Kjendsgjerning. Og det er lige saa sandsynligt efter min Mening, at der skulde være en Deel af den organiseret til en Person, som at den skulde findes almindelig udbredt iblandt alle Stoffene i Rummet.

Denne Hellig Aand er alviis, og i mange af dens Egenskaber meget liig Faderen og Sønnen, og handler i Forening med dem. Den styrer og regjerer alle Ting,

og deraf kunde Nogle slutte, at den har den samme Kundskab og Magt som Faderen og Sønnen.

Jeg vil sige Eder noget af den Kundskab, som denne Hellig Aand har. Den controllerer alle de Love, som I seer finder Sted omkring Eder i Veirets Forandringer og i Aarstidernes Afvexlinger, og alle andre Naturbegivenheder, som I seer, og som I kalder Naturens Love; alle disse er hverken meer eller mindre end Virkningerne af denne alvise Aand.

I seer en Steen eller andre Gjenstande falde til Jorden og I spørger, hvad bringer dem til at falde og hvad styrer dem? Hvorfor vil de ikke fare opad? Har nogon Person nogensinde udfundet Aarsagen til dette? Nei, endog Isaak Newtons Tyngdekrafts Principer har undladt at vise det; saa lærd en Mand, som han var, har han ikkun givet os en Viser eller Nøgel til Virkningerne, men ikke til Aarsagen til hine Virkninger. Han har gjort sig stor Umage for at vise os, at naar noget falder til Jorden, er det Virkningen af Loven for almindelig Tyngdekraft; men han erklærer selv, at Loven giver ingen Antydning til Aarsagen; han gjør denne Erklæring i sine Skrifter.

Om han altsaa ikke vidste noget om Aarsagen til Stenes Falden, og om ingen Anden veed det, kan Spørgsmaalet endnu med Rette gjøres: hvad er Aarsagen til at Stene eller enhver anden Gjenstand, naar de kastes op i Luften, falder til Jorden. Dette er een af Naturens Hemmeligheder, som endnu ikke er opdaget, med mindre vi vil tillægge den Hellig Aand, at den styrer og regjerer alle Ting. Men er den Hellig Aand i Stenen? siger Spørgeren, og er det den som foraarsager, at den falder til Jorden istedetfor at gaae opad, eller istedetfor at gaae lige ud? Denne Aand er i alle Ting, idet den styrer og regjerer dem efter den Almægtiges Forordninger. Hvorledes beviser De det, siger Een? Jeg vil bevise det ved at anføre en Aabenbaring, som siger: „Han er i Solen, og er Solens Lys og den Kraft, hvoraf den bestaaer og hvorved den blev skabt. Ligesom han ogsaa er i Maanen og er Maanens Lys og den Kraft, hvoraf den bestaaer og hvorved den blev skabt. Ligesom han ogsaa er Stjernernes Lys og den Kraft, hvoraf de bestaaer og hvorved de blev skabte. Og ligeledes Jorden og dens Kraft; den Jord, hvorpaa I staae."

„Og det Lys, som nu skinner," menende Solens Lys, „der giver Eder Lys, er formedelst ham, som oplyste Eders Øine; hvilket er det samme Lys, som opliver Eders Forstand, hvilket Lys udgaaer fra Guds Omgivelse for at opfylde det umaalelige Rum. Det Lys, der er i alle Ting, der giver alle Ting Liv, der er den Lov, ved hvilken alle Ting regjeres, ja den Guds Magt, som sidder paa sin Throne, han, som er i Evighedens Skjød, omgivet af alle Ting." Pagtens Bog 7. Afd. 2 og 3 §.

Erindre altsaa, at dette Lys er saa almindeligen udbredt, at det giver alle Ting Lys. Dette er det samme Lys, som regjerer alle Ting, og det kaldes „Guds Magt." — Og det Anførte, i Forening med en anden Sætning i samme Aabenbaring, fremsætter klarligen den Lærdom, jeg har fremstillet for Eder; Sætningen siger, at „Lys forener sig med Lys." § 10. I

erindrer Alle Paragraphen. Aabenbaringen siger endvidere, at „Gud, som sidder paa sin Throne, styrer og udøver alle Ting; han omfatter alle Ting og alle Ting er for ham, og alle Ting er rundt omkring ham; og han er over alle Ting og i alle Ting og igjennem alle Ting, og er rundt omkring alle Ting; og alle Ting er ved ham og af ham, som er Gud fra Evighed til Evighed.“

Skal vi da sige, naar Gud eller hans Hellig Aand, som i mange Aabenbaringer kaldes Gud, er igjennem alle Ting, idet den er udbredt overalt, og er i og rundt omkring alle Ting, at den ikke er i en Steen, naar den falder til Jorden? Nei! vi vil ikke udelukke den fra Noget, som er i Tilværelsen, thi om vi udelukker den Aand fra een Substants, maatte vi ligesaa vel udelukke den, eller prøve paa at udelukke den fra al Materie. Om Gud er i alle Ting, saa er han i Stenen. Om vi skulde tage Morgenrødens Vinger og flygte til Jordens yderste Ender, saa er Gud der; eller om vi reder vor Seng i Helvede, saa er han der; og hiin Aand er der, ikke for at lide, men for at udføre den Almægtiges Befalinger.

Alle hine store Legemer, som vi seer gjennemvandre Rummet, er styrede og regjerede af den samme Aand. Om enhver af dem, eller den Hellig Aand, som gjennemtrænger dem, ikke havde tilstrækkelig Kundskab til hine almindelige Love, hvorved alle Verdener og al Materie er holdt i Orden, maatte de hyppigen støde imod hverandre, eftersom Manges Baner gjennemskære hverandre under Udførelsen af deres Omløb. Endog Stenen, som kastes op i Luften, gaaer ikke paa Slump, men dens Vei er mærket ud systematisk, ifølge visse Love og Betingelser, falder den stedse til Jorden.

Hvorfor steg Øxen op til Vandets Overflade, naar Propheten Elisa befalede det? Jeg vil sige Eder hvorledes Elisa fik den til at flyde op paa Vandets Overflade. Den Aand eller Kraft, som bevirkede Jernstykkets Synken, blev brugt til at bringe det op igjen; thi der udfordredes den samme Magt til at bringe det op til Vandfladen, som der behøvedes for at bringe det ned. Den Virken eller Kraft, som foraarsagede at Jernøxen sank, naar den faldt i Vandet, kaldes den almindelige Tyngdekrafts Lov. Der er ingen Tiltrækning henimod Jorden, som Nogle har formodet, men der er en tyngende Kraft, eller en Kraft, som sender enhver Ting henimod Jorden, saa snart som det er løsladt i Atmosphæren.

Antag at I tager Aanden, som er i alle Ting, bort fra Øxen, hvorom vi taler, vilde Jernpartiklerne hænge ved hverandre? Nei, de vilde ikke; der vilde ikke være mere Sammenhæng mellem Jernets Smaadele end der er i Luften, som vi allerede indaander; men det er Guds Aand, som bevirker at Jernpartiklerne hænger tilsammen i Øxen, og det er den samme Aand, som bringer den op til Vandets Overflade, og den samme Aand foraarsager, at Jernet synker til Bunden af en Elv eller Flod, hvori den monne falde; og alle disse almindelige Love, som viser sig saa iøinefaldende for os fra Dag til Dag, er følgelig hverken meer eller mindre end Virkningerne af den alvise Aand, som der er sagt os, er „rundt omkring og i alle Ting,“

og som handler efter visse Love, foreskrevne af den Almægtige.

Det er den samme Aand, som handler i Forening med Faderen og Sønnen i at regjere alle Ting i Himmelen og paa Jorden og gjennem Rummets hele grændseløse Udstrækning. Lad denne Eenhed, denne Forening imellem Aandens Partikler ophøre, og I vilde snart see alle Ting geraade i Forvirring. Tag bort denne Aand og I vilde øieblikkeligen see, at nogle Ting vilde gaae opad, andre nedad, og nogle ligeud; en Deel af Jorden vilde adskille sig fra den anden; een Deel vilde fare omkring her, en anden der. Med mindre der fandt Eenhed Sted i de utallige Atomer (Smaadele) af demme Universalaand, vilde Materien ophøre at bevæge sig ved Lov; men de handler alle i Forening, og derfor er der ingen Forvirring i Naturens eller i Naturlovenes Virkninger.

Jeg har hørt det bemærket som et Beviis imod denne Anskuelse af det Omhandlede, at om alle Partiklerne af den Hellig Aand havde den samme Grad af Kundskab, maatte de komme til at trætte med hverandre. Tag bort denne Slags Enighed, som nu finder Sted, og I vilde finde at een Partikel vilde stride for eet Slags Regjering, og en anden for et andet Slags, og hver af dem vilde tænke, at dens egen Maade var den bedste; thi der vilde være Rum for en større Deel af Splidagtighed og Trætte, hvor en Forskjellighed af Meninger fandt Sted formedelst Mangel af Kundskab, end om de havde den samme Kundskab. Korteligen, om Partiklerne af den Hellig Aand ikke var eet i Kundskab, vilde der være en stadig Trætte af Mangel paa Forstaaelse. Forskjellighed i Anskuelser, som opstaaer af Mangel paa lige Kundskab, indfører uvenlige Følelser og Udtryk i enhver Familie og iblandt enhver Klasse af Mennesker, hvor de finder Sted.

Giv to Individer med de samme Egenskaber den samme Kundskab om Noget; lad dem see og forstaae saaledes, at de faaer de samme Anskuelser dannede ved eens Kundskab, og de vil ikke kives om deres Anskuelser; men de vil handle som een Mand, og de vil følgelig være eet i alle Ting, som de forstaaer eens; og just saaledes er det med Planeterne, Jorden, Maanen og andre Verdener; de handler i Forening, og den Aand, som regjerer dem, forstaaer de Principer, hvorved denne Verden og alle Verdener er regjerede, og følgelig findes der ingen Forvirring eller Uenighed; idet ingen Verdener støder imod hverandre og knuses i Millioner Atomer og adspredes i Rummet. Hvorfor hænder der ikke noget af det Slags? Fordi den Hellig Aands Partikler er eet.

I finder ikke een Deel at vor Aand eller Legeme stridende imod en anden Deel. I finder ikke Aanden, som er i Eders venstre Fod, fægtende mod Aanden, som er i Eders høire Fod; men de handler tilfælles, idet de er eet. Om een Haand brænder sig, den anden advares og holder sig borte fra Ilden. Hvoraf kommer det? Fordi Aandens Partikler i begge har den samme Grad af Forstand, og da de er enige i alle Ting, advares den ene af den anden.

Nogle antage, at al vor Forstand er i Hovedet. Jeg troer ikke noget Saadant; men jeg

troer, at om vor Aand kunde tages ud af vort Legeme og stilles foran os, saa at vi kunde see paa den med vore naturlige Øine, saa vilde vi see Lignelsen og Billedet af det Tabernakel, udaf hvilket den var tagen. Ikke alene Hovedet, men Figuren af Hovedet, Fødderne, Armene, Hænderne, Ansigtet og af det hele Legeme. Om Aanden bestaaer af utallige Partikler, som besidder Kundskab eller Forstand, saa paastaaer vi, at den er udbredt gjennem Systemet, hvori den boer. Thi om Aandens Dele ikke hver for sig havde nogen Kundskab, saa kunde de ingen have som et samlet Heelt.

Hvor mange døde Personer vilde I have til at stable sammen for at gjøre en levende? Om ti tusinde var stablede sammen, de vilde hverken frembringe Liv eller Kundskab. Og netop saaledes er det med disse Partikler eller Dele af Legemet, som siges ikke at have nogen Aand i dem, I maa bringe dem tilsammen, og de vilde forstaae præcis ligesaa meget som et hundrede tusinde døde Personer. Følgelig: om det Hele har Forstand, saa har Delene ogsaa. Det gjør intet til Sagen, om Partiklerne er saa smaa, at ti tusinde af dem kan rummes paa Spidsen af en fiin Synaal, de alle danner Dele af den fornuftige Aand og handler i Forening med hverandre i alle Ting, og derfor er der en Eenhed ifølge Ordene af vor Text. Ingen indbyrdes Splidagtighed finder Sted, men en fuldkommen Enighed, som giver sig tilkjende i alle Aandens Foretagender. Om den alvise Aand vinder Tilværelse i Mennesket, bestræber den sig for at paavirke og overtale ham til at blive eet med Gud, ligesom den er eet med ham.

Vi siger, at Dele af denne Aand findes i enhver Deel af Rummet, og de udfører alt det Arbeide at regjere og vedligeholde den fuldkomne Harmoni, som vi seer i hele Naturen. Hele Naturen er derved underlagt Evighedens store Lov. Hvorfor føier vi os da ikke alle efter det samme store Princip paa een Gang? Vi maa føie os efter det, om vi skal forvente at komme til at nyde Guds og hans Søns, Jesu Christi Nærværelse. Vi maa komme dertil, at vi blive lige saa enige i vor Tro og vore Handlinger, som vor høire og venstre Haand er indbyrdes enige i deres Foretagender.

Men, siger Folket, eftersom De er ifærd med at tale om dette Eenheds Princip, skulde vi synes godt om, dersom De vilde forklare os det Skriftsted, hvori der siges, at „Faderen er i Sønnen og Sønnen i Faderen og Aanden i dem begge„ eller saa omtrent. Det er Skriftstedet, som anfører Jesu Bøn for hans Diseiple. Jeg vil give Eder vor Frelsers egne Ord: „Men jeg beder ikke alene for disse, men ogsaa for dem, som formedelst deres Ord skulle troe paa mig. Paa det at de Alle maa være eet, ligesom du, Fader, er i mig, og jeg i dig, at de og skulle være eet i os, at Verden kan troe at Du haver udsendt mig.“

(Fortsættes).

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de October.

Vi har modtaget „Deseret News" indtil 25de Juli, „St. Louis Luminary" indtil den 8de Septbr. og „The Mormon" indtil den 15de Septbr.; og alle Efterretninger fra disse Blade ligesom fra private Breve, som vi har modtaget, er overeensstemmende i at der hersker Fred, Tilfredshed og Helbred i Utah, samt at Virksomheden er stor i Bygningsvæsenet, ikke alene paa Templet og de offentlige Bygninger; men ogsaa talrige private Huse opføres, saa at baade Saltsøstaden og andre Stæder tiltage i Størrelse og Forskjønnelse. Afgrødens Ødelæggelse af Græshopperne er saa langt fra at nedslaae Folkets Mod, at det snarere synes at opvække dem til fordobblet og fornyet Driftighed og Flid; og efter de seneste Efterretninger forventer de at høste en Deel, idet Afgrøden seer godt ud paa enkelte Steder; det hedder: „gjennem Folkets utrættelige Flid og Guds Velsignelser, vil de have tilstrækkeligt; endskjøndt de paa mange Steder er nødte til at saae og plante den fjerde Gang." Præsident B. Young siger i denne Anledning: „Det vil sigte de Hellige, og alle Ting vil i Enden bevise sig at være til Israels Frelse. Trofaste Hellige vil bestaae Prøven, medens de Halv-hjertede og Frygtagtige vil veires bort lig Avner for Vinden."

Elder Isaak C. Haight skriver fra Staden Cedar iblandt Andet: „Broder W. W. Willes er netop vendt tilbage fra the Los Vogues, og melder, at medens han var ved Floden „Muddy" kom Indianerne til ham og forlangte Daab; og efter at de havde indgaaet Pagten, gik de ned i Vandet med dem og døbte 201 og confirmerede dem ved Strandbredden. De følte alle vel og lovede at opføre sig bedre, og ikke dræbe eller stjæle de Reisendes Heste og Qvæg."

Det vil sees af Ovenstaaende og andre Ældstes Fremgang, som har besøgt andre Stammer, at Saliggjørelsens Nøgler er nu dreiede om til deres Begunstigelse, og Herren har begyndt at udgyde sin Aand over dem, saa at Pagterne, som gjordes med deres Fædre, maa blive opfyldte.

Den 4de Juli blev høitideligholdt i Saltsøstaden med stor Stads, ved Affyring af Kanoner og Udhængning af Valgsprog og Flag fra alle offentlige Bygninger og Kjøbmandshuse, og en stor Procession, indbefattende Guvernøren og Følge, tilligemed de Forenede Staters Territorial Embedsmænd og Fremmede af Rang og en smuk Militairparade. Efter at have passeret gjennem nogle af Stadens fornemste Gader, begav de sig til Floden Jordan, hvor Nauvoo Legionen blev mønstret af Guvernør B. Young. Kl. 12 vendte Processionen tilbage til Staden.

Ved Brev fra Ældste P. O. Hansen, dateret d. 31. Juli fra Fort Laramie, erfarer vi, at sidste Emigration havde paa den Tid

tilbagelagt omtrent det Halve af Reisen over Ørken. Alle var vel og de drog fremad i god Orden. Broder P. O. Hansen sender sin Hilsen til alle de Hellige i Skandinavien.

Indenlandske Efterretninger. Vi havde den Glæde i Følge med Ældsterne D. Spencer og Joseph Young at komme i god Helbred og veltilfredse tilbage hertil den 6te dennes fra vor Tour til Sverrig, hvortil vi afgik den 24de f. M., læggende Veien over Gothenborg, og dampede Kanalen opover; besaae „Troldhætten;“ færdedes over de mange smukke Indsøer, forbundne ved Canaler, som førte gjennem herlige Landskaber, der afgav et afvexlende og behageligt Skue, samt seilede ind i Mælaren og ankom til Stockholm den 28de f. M., hvor vi besaae Stadens Mærkværdigheder; men især glædede os ved at samles med den Green af Hellige, som Herren allerede har oprettet der, hvis Antal da talte 19; frydede os over Udsigten af Herrens Værk i den Stad, idet vi fandt de Hellige af en god Aand og Udsigterne gunstige, thi Forsamlingerne var godt besøgte, og det af agtede og religiøse Mænd, der med stor Opmærksomhed lyttede til Forkyndelsen af Evangeliet, og derefter i private Samtaler med os lagde sin Oprigtighed for Dagen i at undersøge Sandheden. Vi haaber og troer, at dette Besøg vil være til Opmuntring og Velsignelse for de Hellige, og for Andre, der stod nær til at annamme Sandheden, og for os var det en stor Tilfredshed at see, at Herren havde velsignet vore Brødres — Missionærernes Arbeide — saa at Udsigterne var langt over vor Forventning; især som den intolerante Lovgivning forbyder Indvaanerne at dyrke Gud efter deres Samvittigheds Overbeviisning; dog er vi forvissede om, at Herren i sin beleilige Tid styrer det saa, at den svenske Nation vil faae Religionsfrihed, som ethvert Folk med Rette kan fordre; og da tvivler vi ingenlunde om at Evangeliet vil udsprede sig til Velsignelse og Frelse for de de Ædle og Oprigtige af Hjertet. Efter at have opholdt os i Stockholm til den 4de, afgik vi med Dampbaad langs Sverrigs Østkyst; havde fovorabelt Veir, anløb Calmar og Ystad og ankom som ovenmeldt hertil den 6te glade og taknemmelige over at finde, at alt var vel.

Brødrene Daniel Spencer og Joseph Young, der nu en Tid har glædet os med deres Besøg, afgik den 11te sidstleden til England over Hamborg til deres respektive Virkekredse. Endskjøndt vi savner de agtede og hædrede Brødre og Medarbeidere og gjerne havde ønsket længere at nyde deres Selskab, veed vi dog hvor nødvendigt det er, at Herrens Tjenere gaaer, hvor Pligten kalder dem; vi glæder os ved Haabet om et snarligt Gjensyn. Maatte Herrens Velsignelse ledsage dem overalt paa deres Veie! De har anmodet os om gjennem dette Organ at udtrykke deres Tilfredshed med deres Ophold her; deres Glæde over Herrens Værk i dette Land; deres Taknemmelighed til de Hellige for den beviste Kjærlighed og Opmærksomhed mod dem; de byder Eder alle et hjerteligt Levvel; de opfordrer Eder til at være trofaste, at I kan blive samlede om ikke lang Tid med Herrens Folk i

Zions Dale; de beder Eder erindre dem og alle Herrens Tjenere i Eders Bønner; de vil heller ikke forglemme Eder; de vil bringe Eders Hilsen til Præsident Richards og de engelske Hellige; de vil frembære et godt Vidnesbyrd om Eder til Præsident Brigham og Guds Folk i Zion; de giver Eder sin Velsignelse i den Herres Jesu Navn, Amen!

Brev fra Ældste J. C. Nielsen.

som var Forstander i Hamborg, og emigrerede herfra ifjor.

St. Louis den 18de Septbr. 1855.

Ældste John Van Cott,
Kjære Broder!

Jeg føler til i denne Stund at skrive et Par Ord til Dem, da jeg har Leilighed dertil og tillige troer at det vil interessere Dem at høre lidt fra de danske Hellige her i Amerika.

For det Første kan jeg meddele Dem, at jeg Gud skee Lov har Helbred og Sundhed og har havt det, siden jeg forlod Kjøbenhavn, og jeg haaber at disse Linier vil træffe Dem i samme Tilstand.

Ved Præsident E. Snows Afreise herfra blev jeg beskikket at være omreisende Ældste iblandt de danske Hellige, og da jeg siden har besøgt dem alle, vil jeg meddele Dem et Par Ord om deres Tilstand. De er nu organiseret i 3 Grene, saavidt som det ikke var ordnet før. De Danske, som er her i St. Louis, er indlemmede i denne Stav af Zion, men alligevel har vi vore Protocoller osv. for os selv, paa Grund af Sproget. De Danske har nydt stor Velsignelse af de Engelske her baade i timelig og aandelig Henseende, mere end jeg kan beskrive, de har hjulpet os, hvor vi ikke har kunnet hjælpe os selv.

De Hellige har det for det Meste godt her baade timelig og aandelig; nogle daarlige Fiske kommer vel med paa Reisen, men de tabes efterhaanden. Clementsen er udelukt af Kirken; ligeledes Krause. Sidstnævntes Kone og de to mindste Børn døde for en kort Tid siden; ellers er der ikke død uden 1 voxen Person til af de Danske, siden jeg kom til St. Louis, saavidt jeg veed; den næste Green er i Weston, omtrent 500 engelske Mile (125 danske) opad Missourifloden, hvortil Broder Eilertsen gik med et Compagni. Der er omtrent 30 voxne Medlemmer, hvilke ogsaa har det godt, har Arbeide nok og god Betaling. Lidt Sygdom har af og til været iblandt dem, og nogle er og afgaaede ved Døden, hvor mange veed jeg ikke, men da jeg forlod dem, var de Alle i god Tilstand, timelig som aandelig. Den tredie Green er for kort Tid siden organiseret i Mormon Grove i Kansas Territorium, omtrent 6 danske Mile fra Weston. Det er der, hvor den faste Leirplads er, før de tager over Ørken. De Danske har begyndt at bosætte dem der og tage Jordlodder og bygge Huse efter Omstændighe-

derne og lægge Grund til et nyt Danmark, som maaskee vil erindres, naar det gamle er glemt. Der er sund Luft, godt Vand og Jord, hvis Lige ikke findes i Danmark; dog er Begyndelsen ikke saa let, da det er i Kanten af Ørkenen, hvorfra der er en 5 til 6 engl. ($1\frac{1}{2}$ til $1\frac{1}{4}$ danske) Mile til andre Beboere. Den nærmeste Stad er Atchison, 5 engl. ($1\frac{1}{4}$ danske Mile herfra, hvor nogle af Brødrene arbeider, og naar de har arbeidet en Tid, gaaer de op og bygger for dem selv, og saaledes gaaer de fremad. Her paa dette Sted mangler nogle hundrede Dollars i Begyndelsen, som de først maa fortjene, men det kommer efterhaanden. Der er en liden Coloni paa 10 Familier og de har 4 Køer, 4 Oxer og 4 unge Kreature, og jeg haaber at de inden mange Dage skal have 2 Oxer til og være istand til at pløie og saae Hvede. De har i den sidste Tid lidt af Koldfeberen, da de den meste Tid har havt daarlig Huusly og en Deel lagt i Telte, men da jeg forlod dem, var de Fleste raske igjen. Hvad der glæder mig overmaade, er, at Sødskende ikke glemmer, hvorfor de er komne her, men er villige til at gjøre det, som bliver dem lært af Gud gjennem hans Tjenere, om det er muligt at de kan hjælpe de Sødskende, som kommer dette Aar; og vi kan være dem til Hjælp i mange Ting.

De Danske har næsten Alle fornyet deres Daabspagt, og ønsker at gaae frem i Hellighed for Israels Gud og gjøre det Bedste de kan. Efterhaanden som de bliver bekjendt med Sproget, bliver det bedre for dem i alle Retninger. Brødre, som arbeider, har i det Mindste 1 Dollar om Dagen; somme 1 Dollar og Kosten og andre mere; og enhver af Søstrene, som kan gaae ud og vaske, kan faae $\frac{1}{2}$ til $\frac{4}{3}$ Dollar om Dagen og voxne Søstre har 8 Dollars om Maaneden. Der tales om i Danmark, at naar de Ældste faaer de Hellige til Amerika, saa har de dem fangne og bundne og kan gjøre med dem, som de ønsker, og da er de som Slaver, og undertiden maa de endog trække Ploven osv. Jeg vilde ønske at den danske Nation kunde see eengang, hvorledes her i Virkeligheden er, saa blev der maaskee ikke mange igjen i Danmark af Arbeidsstanden. Jeg seer at her er Frihed baade i timelig og aandelig Henseende; om jeg ikke vil arbeide for en Mand, kan jeg strax gaae til en anden. Er ikke Tjenestefolk bundne hele Aaret i Danmark? Om jeg ikke her vil være en Sidste-Dags-Hellig og tjene Gud, kan jeg gaae hvorhen jeg vil; der er Ingen, som kan holde mig; om jeg ønskede at reise til Danmark, kunde jeg snart, om jeg havde Hilsen, fortjene Penge dertil. Vel er der Prøvelser for de Hellige her, men jeg troer, at den største er, at Fortjenesten er stor her imod i Danmark. Det vilde være godt, om Emigranterne ikke tog saa mange store beslagne Kister med dem og saa meget Tøi, at de har nok i ti Aar. De Danske maatte sidste Aar efterlade næsten alle deres store Kister i Mormon Grove. Dersom de kunde see, hvorledes det er her, tænker jeg, at de ikke vilde forsyne dem for ti ti Aar, men hellere hjælpe en oprigtig Sjæl med sig, og kjøbe Tøi her, hvor det er lige saa

billigt som i Danmark, og saaledes betale Fragt for en Sjæl istedetfor store Kasser. Det var bedre at tage en god Deel Taalmodighed med; thi dette er der Brug for baade paa Reisen og her.

De Danske er meget glade for „Stjernen," som nu kommer til alle tre Grenene.

De hilses nu fra de Hellige og til Slutning fra Deres i Pagten

J. C. Nielsen.

E. S. Jeg vilde gjerne bede Dem, at naar Emigranterne kommer, om De ikke vilde sende nogle danske Bøger med dem hid til St. Louis. Der er vel Nogen, som vil lægge Pengene ud, til de kommer hertil. De bør tage nogle Mormonsbøger, Pagtensbøger, Psalmebøger, Celestiale Ægteskaber osv. og nogle af de sidste Aargange af Stjernerne. Her er adskillige Danske og Svenske, som besøger vore Forsamlinger, saa jeg troer, at Nogle vil indkomme i Pagten her af vore Landsmænd. Med de Tydske gaaer det ikke godt; de er omtrent lige saa døde her som i Hamborg for Sandheden, men her behøver jeg ikke at være saa bange for at sige den som der.

Brødrene Jens Larsen og Bravandt er lykkelig ankomne hertil og i Besiddelse af Guds Aand; de er i Mormon Grove; Broder Didriksen i St. Louis. Hils Brødrene paa Contoret og Liljenqvist og Olsen fra mig.

Jeg beder nu Gud at velsigne Dem med alle Velsignelser, timelige og aandelige, som maatte være nødvendige i den Plads, som Herren har stillet Dem.

J. C. N.

Joseph Smiths Levnetslöb.

1835. (Fortsat fra Pag. 8).

Ældste L. Johnson vidnede, at ved et tidligere Forhør for de Tolv for Vildfarelse i Lærdom, saadan som om han kunde være een af de to Vidner, og at han ikke burde gaae omkring og prædike, paa Grund af at Qvinderne saa ofte blev forelskede i ham, var han ikke ydmyg, naar han blev irettesat, men retfærdiggjorde sig selv, og fremførte en Klage mod Raadet for haard Behandling.

Ældste William Smith sagde, at Bishop, efter at have sat sig op mod Raadet, tilsidst sagde, at Alt var ret, og at de havde behandlet ham retfærdigt.

Ældsterne Marsh og Young stadfæstede det Foregaaende, at han underkastede sig efter at være bleven overvunden, ogsaa at han var istand til at pryde sit Embede, om han vilde.

Ældste Kimball istemte Ovenstaaende ogsaa at Bishop sagde, efter at han saae at hans Sag var haabløs, at Raadet havde vendt den vrange Side ud paa ham.

Ældste John P. Green istemte i det Hele og som Tillæg til Ovenstaaende, at han var saa doven, at han ikke vilde hjælpe sig selv til en Drik Vand.

Efter at Raadsmedlemmerne havde udtalt sig og Sagen blev undergiven Afgjørelse, opstod Broder Bishop og gjorde en ydmyg Bekjendelse om sin Overtrædelse

og bad Høiraadet og hele Kirken om Tilgivelse; at han agtede at lære Viisdom fra de Aabenbarelser, som Gud havde givet, og underkastede sig Rettens Kjendelse, idet han var fuldkommen tilfreds med Gangen af den hele Retsforhandling.

Efter megen Belærelse afgjorde Præsidenten, at de Tolvs Raad i denne Sag var i Retfærdighed; tillige at hans Bekjendelse publiseres i the Messenger and Advocate, og han optages i fuldt Samfund, og modtager sin Ordination og Kaldsbrev som tilforn; hvilket Raadet samstemte i og Broder Bishop ordineredes af Raadet til en Ældste.

W. Parrish,
Skriver.

Et Forsøg gjordes i det foregaaende Raad at anklage de Tolv for Høiraadet, fordi de havde afskaaret Gladden Bishop ved deres Bradford Conference, men Forsøget mislykkedes aldeles. Jeg afgjorde at Høiraadet havde Intet at gjøre med de Tolv, eller de Tolvs Kjendelse. Men om de Tolv feilede, var de ikkun ansvarlige for General Raadet af Authoriteterne over den hele Kirke, ifølge Aabenbaringerne.

Om Eftermiddagen fremførtes en Klage for Hoer imod Lorenzo L. Lewis ifølge almindelig Omtale, som cirkulerede omkring iblandt Brødrene, hvilket han paaberaabte sig som ikke skyldig i, og Klagen blev forandret til „en utilladelig Omgang med en Qvinde.“ Lewis tilstod at han havde vanæret Pigen, sig selv og Kirken, men var ikke skyldig i Anklagen. Efter Afhøring af Vidnerne Marshs, Mc Lellins, Pattens og William Smiths Vidnesbyrd, og Grundene for og imod, bekjendte Ældste Lewis, at han havde handlet ugudeligen, og havde gjort al den Forbedring han kunde i sin Bekjendelse i den tidligere Deel af denne Rettergang, og forlangte at hans Navn udslettes fra Kirkens Register, eller handles med ham ifølge Aandens Tilkjendegivelse, og underkastede sig Rettens Afgjørelse. Retten afgjorde, at Broder Lorenzo L. Lewis afskæres fra Kirken, idet han er bleven overbeviist, at den fremførte Klage er godtgjort ved Beviis og ved Herrens Aand; men om han omvender sig og ydmyger sig til Kirkens Tilfredshed, skulde han blive optagen igjen og annamme sit Kaldsbrev. Og Raadet sluttedes til i Morgen.

Høiraadet samledes den 29de og hørte en Klage imod Ældste Allen Avery angaaende en appelleret Sag fra en Ældstes Ret i Zion, som tog fra ham hans Kaldsbrev, fordi han satte sig op mod deres Afgjørelse. Broder Avery føiede sig oprigtigen og beredvilligen efter Raadets Forlangender, og Præsidenten afgjorde, at han gjenindsættes i Samfund og modtager sit Kaldsbrev.

I disse Sager handlede jeg paa Forsvars Siden for de Anklagede for at tale Barmhjertighedens Sag. Herren velsignede min Sjæl, og Raadet blev høiligen velsignet ogsaa, og meget Godt vil vorde Følgen af vore Arbeider.

Jeg var hjemme den 30te og blev besøgt af Mange, som kom for at spørge angaaende Herrens Værk.

Den 1ste October 1835. Om Eftermiddagen arbeidede jeg paa det ægyptiske Alphabet i Selskab med Brødrene O. Cowdery

og W. W. Phelps, og under Undersøgelsen udfoldede sig for vor Forstand Astronomiens Grundsætninger, saaledes som forstaaet af Fader Abraham og de Gamle, hvis Enkeltheder vil udkomme siden.

Den 2den skrev jeg følgende Brev til Offentliggjørelse i the Messenger and Advocate (fortsat fra den 1ste September):

Til de Ældste i de Sidste Dages Helliges Kirke!

I Slutningen af mit Brev i September Nummeret af the Messenger and Advocate lovede jeg at fortsætte det deri begyndte Æmne. Jeg gjør saaledes i det Haab, at det maa vorde til Nytte og til Hjælp i deres Arbeide, medens de bekæmper en fordreiet og forvendt Slægts Fordomme, ved at have i deres Besiddelse Kjendsgjerningerne af mine religiøse Grundsætninger, som er falskeligen fremstillede af næsten alle Saadanne, hvis Bedragerier staaer i Fare formedelst samme; og tillige for at hjælpe dem, som længselsfulde efterspørger, og er bleven opægget til at gjøre saaledes af Rygtet for at faae nøiagtigen at vide, hvilke mine Grundsætninger er. Jeg er bleven dragen til denne Fremgangsmaade ved Forfølgelse, som er bleven bragt over os ved falske Rygter og urigtige Fremstillinger angaaende mine Meninger.

Men til Sagen. I det paapegede Brev var Principerne for Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse ikke alene fremsatte, men mange Skriftsteder anførte, som kastede et klart Lys over Æmnet, lad mig tilføie: jeg sætter fuldkommen Lid til Sandheden og Sanddruheden af hine Principer indskærpede i det Nye Testamente, og gaaer derefter over fra ovennævnte Punkter til Stykket eller Æmnet om Indsamlingen, for at vise mine Anskuelser angaaende dette Punkt, hvilket er en Artikel jeg anseer at være af den største Vigtighed for dem, som forventer Frelse i denne Generation, eller i disse, der kan kaldes „de sidste Tider,“ eftersom alle Propheter, som har skrevet, fra den retfærdige Abels Dage af ned til den sidste Mand, som har efterladt noget skriftligt Vidnesbyrd til vor Overveielse, idet de har talt om Israels Frelse i de sidste Dage, gaaer ligefrem ud paa at vise, at den bestaaer i Indsamlingsværket.

For det Første skal jeg begynde med at anføre fra Enochs Propheti det, som taler om de sidste Dage: „Retfærdighed skal jeg sende ned fra Himlen og Sandhed vil jeg føre frem af Jorden for at bære Vidnesbyrd om min Eenbaarne, om hans Opstandelse fra de Døde (denne Opstandelse forstaaer jeg at være det kjødelige Legeme) ja, og tillige alle Menneskers Opstandelse; Retfærdighed og Sandhed vil jeg lade feie Jorden som med en Flod, for at udsamle mine egne Udvalgte fra Jordens fire Qvarterer til et Sted, hvilket jeg skal berede, en hellig Stad, saa at mit Folk maa omgjorde deres Lænder, og skue fremad til Tiden for min Tilkommelse, thi der skal mit Tabernakel være og det skal kaldes Zion, det Nye Jerusalem.“

Jeg forstaaer ved det Omtalte, at Gud tydelig tilkjendegav Enoch den Gjenløsning, som han beredte ved at offre Messias som et Lam, slagtet før denne Verdens Grundvold blev lagt; ved Kraft af samme, Frelserens herlige Opstandelse

og den hele Menneskeslægts Opstandelse; ja en Opstandelse af deres kjødelige Legemer; og tillige Retfærdighed og Sandhed at feie Jorden som med en Flod. Og nu spørger jeg, hvorledes Retfærdighed og Sandhed vil feie Jorden ligesom med en Flod? Jeg vil svare: Mennesker og Engle skal være Medarbeidere i at tilveiebringe dette store Værk, og Zion skal beredes, ja et Nyt Jerusalem, for de Udvalgte, som skal indsamles fra Jordens fire Qvarterer, og en hellig Stad blive grundlagt; thi Herrens Tabernakel skal være hos dem.

Og Enoch var ikke alene i hans Anskuelser angaaende denne Gjenstand. See Aabenb. 21, 3.: „Og jeg hørte en høi Røst fra Himmelen, som sagde: see, Guds Tabernakel er hos Menneskene og han skal boe hos dem; og de skulle være hans Folk, og Gud selv skal være med dem og være deres Gud."

Jeg opdager ved denne Anførsel, at Johannes paa Øen Patmos saae de samme Ting angaaende de sidste Dage, hvilke Enoch saae. Men førend Tabernaklet kan være hos Menneskene, maa de Udvalgte blive samlede fra Jordens fire Qvarterer. Og for at vise videre angaaende denne Gjenstand om Indsamlingen, Moses, efter at have udtalt Velsignelsen og Forbandelsen over Israels Børn for deres Lydighed eller Ulydighed, siger saaledes:

(Fortsættes.)

Indbetalt til Contoiret.

N. Nilson	10 Rd.	„ Mk.	„ Sk.
Aake Jønson	32 —	„ —	„ —
Summa	42 —	„ —	„ —

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Udgivet og forlagt af J. Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.